

HOMILIA DE LA FESTA MAJOR DE TÀRREGA EN HONOR DE LES SANTES ESPINES

Les Santes Espines de Tàrrega, una de curta i una de llarga, són patrones de la ciutat, invocades des d'antic per demanar el do de la pluja en temps de secada. Són molts els pobles, viles i ciutats que s'han emparat a relíquies i sants per a demanar al bon Déu allò necessari per a la vida: la pluja, la salut enmig d'epidèmies i la pau en temps de guerres i violències. Són també molts els pobles que, en agraïment als beneficis rebuts, festegen els seus patrons amb gran solemnitat i en fan memòria per a les generacions que potser poden oblidar d'on venen i a qui deuen la seva prosperitat i futur.

Vinc a presidir la vostra festa després d'uns anys de canvis i renovació a la vostra parròquia. Podríem dir que Déu us està beneint enmig de la secada de vida cristiana que patim com a país des de fa molt de temps.

M'agafo a la duplicitat de les vostres relíquies i al fet que una és curta i l'altra llarga per a fer-me ressò de la vostra visió parroquial i de la benedicció que demano al bon Déu per a aquesta estimada parròquia de Tàrrega.

Una, curta. De la mà de la segona lectura, veiem com Crist “no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau”. Déu, en Jesús, es va fer família amb la humanitat. Es va fer semblant als homes i començà de captènr-se com un home qualsevol. Es va fer proper, va sentir, pensar, somniar, parlar, actuar a mode humà. Va tocar les limitacions de la humanitat en el cos i en l'esperit. Va crear una petita família. Es va escollir una colla de germans i va permetre que en ella la seva mare exercís un paper maternal.

Jesús no va realitzar la seva missió en solitari, sinó que en va voler fer partícips una colla de deixebles i així els va preparar perquè la seva missió, després de la passió, mort i resurrecció, es desplegués arreu. Podem dir que, des del principi, l'Església és una família unida en Crist, com recita la primera part de la declaració de la vostra visió.

Aquesta espina curta evoca la humanitat i la familiaritat de Jesús que vol que aquí a Tàrrega existeixi una porció de la seva família. Demà veurem com Maria, la seva Mare, hi exerceix una protecció i una pedagogia maternal. Avui, ens aturem a considerar que no pot haver-hi missió –no es

pot sortir per estimar, per evangelitzar, per oferir el tresor de la vida– si no es genera una família unida en Crist.

Tots sabem que la família és el nucli més bàsic de la convivència, del creixement i de la guarició. Qui no té família viu a la intempèrie, pidola afecte, anestesia la incomoditat, s'exposa a tot tipus de compensacions i pot arribar a tota mena d'addiccions. Qui té família viu segur, afectivament sa, té refugi en les dificultats, comparteix els seus sofriments i supera totes les dificultats.

Quan les parròquies són família, tothom qui s'hi apropa s'hi troba bé, experimenta l'atractiu del caliu, de l'escolta, de l'amor incondicional, sense judicis, sense exigències. L'ambient de família en una parròquia crea les condicions perquè tothom, sigui quina sigui la seva història, pugui créixer, fructificar, pugui guarir-se, descansar i tenir l'oportunitat de refer la seva vida.

Les nostres parròquies han de ser una família.

Fixar la nostra mirada devota en l'espina curta suposa mirar Jesús a Natzaret, mirar Jesús en les llargues estones domèstiques amb els seus deixebles, amb els seus amics. Jesús, savi com ningú, coneixedor del cor de l'home com només el coneix el seu autor, sabia que les seves paraules i les seves obres només fructificarien si cada home i cada dona s'arriscaven a fer família, a entrar en una colla on es pot ser transparent, vulnerable, accessible. Fidels de la parròquia de Tàrrega, especialment aquells que col·laboreu en grups i activitats, no us oblideu que tot plegat no serveix per a res si no dediqueu el millor temps a fer caliu de família. El projecte més audaç i innovador, el mètode més eficaç d'evangelització, el llibre més inspirador, no serveix de res si no el promou, l'usa o el medita una comunitat de germans, una família unida en Crist.

L'altra, llarga. La primera lectura de l'Apocalipsi ens presenta el Senyor Jesús coronat, assegut en un tron fet de núvols blancs, coronat amb una corona d'or. Ens parla de la seva dignitat reial, de la seva majestat divina, del lloc on vol conduir-nos la seva encarnació, passió i mort. Podem establir un paral·lel entre les afirmacions evangèliques: “aquí teniu l'home” i “un que hi seia, semblant a un fill d'home”. Jesús coronat d'espines és l'home, és el model del qui estima fins a donar la vida, del qui és capaç de sofrir per a canviar el cor dels altres. El reialme de crist és un reialme radicalment nou, no pas de poder i sotmetiment, sinó de servei i lliurament.

L'espina llarga ens fa pensar a estimar, a sortir per a estimar. Els deixebles de Crist poc saben estimar si no n'aprenen fent caliu familiar en Crist, però poc estimen si no són capaços de sortir i anar a l'encontre de tothom, malgrat els sofriments i els menyspreus que això pugui suposar.

La segona part de la vostra declaració, tal com ens evoca l'espina llarga, afirma que cal sortir, cal estimar aquesta societat targarina tal com és, malgrat que li costi d'entendre el missatge de l'evangeli, malgrat que fins i tot el rebutgi. Qui ha dit mai que anunciar l'evangeli sigui cosa fàcil?

L'espina no només ens parla de dificultats i rebuig, també ens parla d'esclavitud i de llibertat. L'evangeli no és difícil perquè és fosc, complicat o incompreensible. L'evangelització no és difícil perquè demana uns estudis elevadíssims per a entendre misteris inescrutables. NO! L'evangeli és difícil perquè denuncia, posa en evidència la falsedat d'un estil de vida, perquè revela les esclavituds daurades i maquillades d'una vida mundana. L'evangelització invita a reconèixer que allò que visc no és vida i invita a un pas de llibertat davant del qual hi ha moltes resistències materials i espirituals.

Fixar la nostra mirada devota en l'espina llarga suposa mirar Jesús a Galilea, curant, alliberant, al temple de Jerusalem, discutint i posant en evidència la buidor i falsedat tant dels pagans com dels fariseus; al Gòlgota, estimant, perdonant. Galilea, el temple i el Gòlgota ens fan mirar Jesús en la seva donació, en la seva compassió per les multituds malmenades i esclaves, en la seva indignació per les injustícies i els abusos. Jesús, savi com ningú, coneixedor del cor de l'home com només el coneix el seu autor, sabia que les seves paraules i les seves obres només aconseguirien trencar les cadenes de l'esclavitud si es convertien en un amor crucificat, si es mantenien fidels en les proves i en el refús.

Fidels de la parròquia de Tàrrega, especialment aquells que col·laboreu en grups d'evangelització, no us oblideu que el vostre anunci només podrà estovar el cor dels qui us escolten si estimeu, si us lliureu, si mostreu de veritat que l'únic interès que us mou és el bé d'aquells a qui us dirigiu.

Tàrrega, 13 de maig de 2019